

На мій вік вистачить

Євген Дудар

(З життя черв'яка)

Черв'як висунув голівку з яблука. Надворі парило.

"Мабуть, знову на дощ, — подумав черв'як. І міркував: — Коли нема дощу — краще. Можна більше з'їсти".

Під яблуньку сіли двоє. Він і Вона.

Вона сказала:

— Як гарної

Він відповів:

— А скільки тієї краси понищено.

Черв'як оглянувся навколо. Йому подобалося усе: і яблуко, у якому він сидів, і дірка. Є де сидіти, є що їсти. Краса. А що ж понищено? Де?

Вона погодилася:

— Не без того. Людина живе, значить, мусить щось нищити.

Він гаряче доводив:

— Мусить. Але мусить і відтворювати, відновлювати. Природа не бездонна бочка.

Вона заспокоїла:

— На наш вік вистачить.

— На наш. А на вік нашого третього?

Черв'як здивовано оглянувся. Ніякого третього він не бачив. І знову подумав: розумніша вона, видно, за нього. Чого це панікувати? Ось для прикладу я. Маю яблуко. На мій вік його вистачить...

Раптом він з острахом втягнув голову у дірку. Рука того, що сидів під яблунькою, простяглася вгору. Яблуко тільки хруснуло.

— Червиве, — сказав він.

Лезо ножа розсікло яблуко навпіл. І черв'як упав у розпечену сонцем пилюку.